

Kako šumlja, žubori o tem vodnjak v tihih nočeh! In njegovo žuborenje gre skozi spavajoče ulice, gre še naprej, še naprej in dalje in dalje — — —

Morda, oh, morda leži v tej uri daleko kje eden izmed onih, ki je tudi njemu žuborel vodnjak? Morda leži in vzdihla kje v smrtnem boju in se poslavlja njegova duša? A kaj je to? V ušesih mu doni žuborenje vodnjaka. In prihaja mu v spomin domovje, njemu, domačinu, sedaj osamelemu v tujini. Domovje, ki zanj mrje! Mehke roke ga neso skozi ulice. Materine oči ga zro. In iz znamenja prihaja nebeška Kraljica, da ga ogrne s svojim plaščem. Domači zvonovi mu buče. In gozd šumlja. Gozd, iz njega pesem mladostnih dni. Kos drobi v vrhu bukve... zaspi... In ko se zdrami, stoji v blestečem jutru večnosti. O domovje, prelepo domovje!

Vetrič vstaja. Pihlja čez blesteče strehe, veje šepetaje skozi gozd. Stara lipa se ne zgane v snu. Polnoči! In legenda zasniva v srebrno-svetli vodici. Le vodnjak žubori in šumlja. Vedno isto, isto. Tvoja duša pa sluti bližino nadzemskega sveta. Čudezne slutnje jo omamljajo in veliko hrepenenje jo oživlja.

In še enkrat vstane stara pesem iz vode spominov, pesem, ki kroži vedno v svetu...

R. Pečjak:

Otroški sen.

Očasih še zavriscne,
mimo pohiti,
diven in razkošen,
sen mladostnih dni.

Za klobukom pušeljic —
smeh krog ustn, blesk v očeh,
ogelj v srcu, v duši nađe
kot v minolih dneh.

Očasih še zavriscne — daven
sen je to! —
in za njim strepeče
žalostno oko.

